

Arrest

nr. 49 603 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECLOEDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Russische nationaliteit, komt op 9 februari 2004 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling.

Op 18 februari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 mei 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die bij beslissing van 17 augustus 2006 het beroep ongegrond verklaart en aan verzoeker de erkenning

van de hoedanigheid van vluchteling weigert. Hiertegen tekent verzoeker een cassatieberoep aan bij de Raad van State die bij arrest nr. 187 080 van 14 oktober 2008 dit beroep verwerpt.

Op 16 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het (oude) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 september 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 februari 2008 trekt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing in waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 februari 2008 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld.

Op 26 maart 2008 wordt verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 10 augustus 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 april 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Overwegende dat de betrokkene op 9 februari 2004 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 2004. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene maar uiteindelijk op 24 mei 2005 een beslissing nam tot 'nieterkenning'. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 17 augustus 2006 een beslissing nam tot 'nieterkenning' van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene op 10 augustus 2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 augustus 2009. Overwegende dat de betrokkene op 1 juli 2010 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds dezelfde zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de motieven van de betrokkene reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat het louter herhalen dat zijn problemen nog dezelfde zijn de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerleggen. Overwegende dat de betrokkene een aantal pagina's van een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Met betrekking tot de vraag van verzoeker om het voordeel van de kosteloze rechtspleging te genieten voor het voeren van de procedure wijst de Raad erop dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoeker *in fine* vraagt hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en subsidiair hem de subsidiaire bescherming te verlenen, dient opgemerkt te worden dat de Raad overeenkomstig artikel 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet, uitspraak doet bij wijze van arresten als annulatierechter. De Raad is in die hoedanigheid derhalve niet bevoegd om verzoeker de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate waarin het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikelen 48/3 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006.

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, FOD BINNENLANDSE ZAKEN, oordeelde dat verzoeker de voorgelegde pagina's van zijn binnenlands paspoort ook reeds zou hebben kunnen voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Terwijl verzoeker maar enkel dagen voor 1 juli 2010, datum van zijn laatste asielaanvraag, kennis kreeg van zijn paspoort en dit aldus een nieuw element is dat hij niet vroeger kon voorleggen (RvS nr. 160.322, 20.06.2006, T. Vreemd. 2006, 412; M. LEMMENS en J. ROGGEN, “De hervorming van de asielprocedure anno 2006, een verbetering van de rechtspositie?”, T.Vreemd. 2007, 8).”

4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in zoverre verzoeker in de toelichting van zijn eerste middel de wijze uiteenzet waarop artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, hij deze schending niet dienstig kan aanvoeren omdat, als er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde wordt onderworpen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde bij het nemen van de bestreden beslissing bovendien geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe elementen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Door verzoeker werden evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bijgebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaalde in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers vage en summiere beschouwingen dat hij nieuwe stukken aanbrengt, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt volgens verwerende partij heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn asielaanvraag aanbracht en dat van dit stuk afdoende wordt toegelicht waarom het niet in aanmerking kan komen als zijnde nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zijn memorie antwoordt verzoeker dat het ontvangen van het paspoort duidelijk een nieuw element is dat zich heeft voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Dit vormt dan ook volgens verzoeker een nieuw bewijs omtrent het feit dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien dit zijn herkomst en ook de plaats die hij ontvlucht bewijst.

4.4. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker heeft in het eerste middel van zijn verzoekschrift nagelaten de wijze waarop artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, uiteen te zetten zodat het middel wat dit onderdeel betreft onontvankelijk is.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing, zodat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker brengt ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag een aantal pagina's van een binnenlands paspoort bij afgeleverd op 4 februari 2010 en stelt dat hij maar enkele dagen voor zijn

laatste asielaanvraag kennis kreeg van zijn paspoort waardoor het een nieuw element is dat hij niet eerder kon voorleggen.

De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat dit geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

De Raad oordeelt dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij dit paspoort niet vroeger kon voorleggen omdat het pas dateert van 2010. De Raad herhaalt echter eveneens dat de bevoegdheid van de gemachtigde zich *in casu* beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet en dat het begrip "nieuwe gegevens" niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich maar ook op de inhoud ervan. Uit de bewoordingen "*Overwegende dat de betrokkene een aantal pagina's van een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag*" kan echter niet afgeleid worden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat het voorgelegde paspoort afgeleverd in 2010 inhoudelijk geen nieuw gegeven uitmaakt dat zich heeft voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker dit naar voor had kunnen brengen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag geen paspoort heeft voorgelegd. Ter zitting wijst de advocaat van verwerende partij erop dat het verkrijgen van een paspoort net niet wijst op een risico op vervolging, maar deze motivering *a posteriori* kan niet worden aangenomen en is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel van het eerste middel tot de ruimste vernietiging leidt, worden de overige middelen niet meer besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 1 juli 2010 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op viertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET